

למען כבוד ישראל ומלכותו

א. אם נכונה ומדוייקת הידיעה, שנתפרסמה ב"הצפה" ביום ג' דחנוכה, כי אחד המשקיפים של האו"ם העזי לחרף את שלטונות ישראל, על שדרשו ממנו תעודת הזדהות, יש להעזיר על החיוב להגיב על המקרה הזה באופן מזווד ונמרץ לתבוע למשפט את האיש המחרף הזה ולברר את אשמתו. כשם שהמחרף את צבא ישראל הוא כמחרף מערכות אלקים חיים¹, כך המחרף מלכות ישראל הוא כמחרף מלכות השם, – וכבוד זה לא ניתן למחילה², לדברי חז"ל³ גם אביה מלך יהודה נענש מאת ד' על אשר חירף כרכים במערכת מלחמה את ירבעם בן נבט מלך ישראל. וגם אליהו הנביא הנהיג תכסיס כבוד בדברי תוכחתו החריפים – כלפי אחאב מלך ישראל, ומתוך כך קבעו חז"ל⁴ את החיוב לנהוג כן כל אדם לדורות. כשם שדם ישראל לא יהיה הפקר, כך כבוד ישראל לא יהיה הפקר. אם יש לאיש הזה כמה להתנצל, ישתדל להצטדק ולהתקנות מאשמתו, בדין ובפירוש, – אכן הידרש ידרש כבוד שלטונותינו!

מחויבני להביע את צערי על פירסום הרשימת המכאיכה: "סכסוך הנעליים בדרך לאילת". אם לצערנו קרה מקרה מחפיר כזה, של סידור עלכון וצער כזה, מתוך התלוצצות פרועה ומושחתה כזו, על ידי אנשים מתוכנו, אל בן-אדם משכנינו הגרים ויושבים בתוכנו, הלא יש להוקיע זאת ולהתבייש בזה, ולחפש דרכים כיצד לפייס באמת את הנעלב, המודמן לתומו כינינו, ולחקן את המכשלה הזאת, שלא יישנו חלילה עוד מקרים נוראים כאלה אצלנו, ולסלק את חילול השם העוול הזה מעלינו, – ולא לפרסם את זה בתור "חכמה מעניינת".

(לשתימות ישיבת ת"ת)

ז

מתגלה בכנסת-ישראל צבעה העצמי, הולכים הכוחות ומתפתחים, הולכת ושבה לה חזקמה, הגבורה הישר והטהרה הפנימית, הולכת האומה ונבנית, מתתקנת היא לגאולתה, גאולת עולמים, פורחת היא ביפעת תפארתה. מתוך המון גלי הצרות העוברים עליה, מכל הגוים, מכל הנפוצות, היא מכניסה תוך רב דעה ומעוף הבטה למרחקים ומטיפה את הצדדים הטהורים שמבחוץ על רכושה העצמי. קנאת עם מתגברת, הכרת עצמותה מתגדלת. היא יודעת כבר שיש לה ארץ, שיש לה שפה, ספרות, שיש לה צבא – התחילה להכיר במלחמת עולם זו, ועל כולם יודעת היא שיש לה אור חיים-מיוחדים, שהם מעטרים אותה ומעטרים את העולם כולו על ידה, ועל ידי כל זה יחד יודעת היא את חסנה כי עז לה באלהי אמת.

(אורות אה"ב)

ברית כרותה היא לכנסת ישראל כולה שלא תטמא טומאה גמורה. גם עליה תוכל הטומאה לפעול, לעשות בה פגמים, אבל לא תוכל להכריתה כליל ממקור החיים האלהיים. רוח האומה שנתעורר עכשיו, שאומרים רבים ממחזיקיו שאינם נוקקים לרוח אלהים, אם היו באמת יכולים לבסס רוח לאומי כזה בישראל היו יכולים להציג את האומה על מעמד הטומאה הכליון. אבל מה שהם רוצים אינם יודעים בעצמם, כי כן מחובר הוא רוח ישראל ברוח אלהים, עד אשר אפילו מי שאומר שאיננו נוקק כלל לרוח ד', כיון שהוא אומר שהוא רוח ברוח ישראל הרי הרוח האלהי שורה בתוכיות נקודת שאיפתו גם בעל כרחו. היחיד הפרטי יכול לנתק את עצמו ממקור החיים, לא כן האומה כנסת ישראל כולה, על כן כל קנייניה של האומה, שהם חביבים עליה מצד רוחה הלאומי, כולם רוח אלהים שורה בהם: ארצה, שפתה, תולדתה, מנהגיה, ואם המצא תמצא בזמן מן הזמנים התעוררות רוח כזאת, שיאמרו כל אלה בשם רוח האומה לבדה, וישתדלו לשלול את רוח אלהים מעל כל הקניינים הללו וממקורם הגלוי שהוא רוח האומה, מה צריכים או צדיקי הדור לעשות? למרוד ברוח האומה, אפילו בדבור, ולמאס את קנייניה, זהו דבר שאי אפשר: רוח ד' ורוח ישראל אחד הוא. אלא שהם צריכים לעבוד עבודה גדולה לגלות את האור והקדש שברוח האומה, את אור אלהים שבתוך כל אלה, עד שכל המחזיקים באותן המחשבות שברוח הכללי ובכל קנייניו ימצאו את עצמם ממילא, שהם עומדים שקועים ומשרשים וחיים בחיי אלהים, מזהירים בקדושה ובגבורה של מעלה.

(אורות א' ע"ב)

כשהאבה הלאומית מתגברת, מתלהבת היא על תורת ישראל, לאהבה אותה בין בלמוד בין במעשה. והחשק המהפחח מביא לידי אהבה מסעלת את הבליטה של הפרטים הפרטיים, בין בתלמוד בין בקיום המעשי, וצריך כל צדיק להגביר בעצמו ובעולם את אש האהבה הלאומית בישראל, ולהגבירה בכל מיני השפעות שבעולם, ובטוח יחיה שטוף כל סוף תבא אהבה כללית זו לבשול פריה הגמור עד כדי הולדת תולדותיה, שהם המעשים המדות והדעות של כל התורה כולה בכל מלואה וטובה; וכל מה שאנו רואים שישנם אנשים מתאמרים באהבת ישראל, ולבם רחוק מהתורה, מלמודה וקיומה, הוא מפני שעדיין אהבתם בוטריית היא. וכרמנו סמדר".

(אורות א' ע"ג)

ואף הרצל, זה

התינוק הגדול, ששב אלינו מבין הגוים מלא הוד-חלומות ועו געגועים אדירים, זו הארשיות של הטבעת הצורה הלאומית הכללית צורת-עם על שאיפותינו ועבודותינו, שכאמור גורמי-חוק גילהו, — אף הוא הרגיש כמו באופן אינסטינקטי, כי "השיבה אל היהדות קודמת לשיבה אל מדינת היהודים", כי "אין אומתנו אומה אלא באמונתה", וכי "אנו מכירים עצמותנו ההיסטורית אך ורק באמונת אבותינו". ועם גידולם של חיינו הממשיים בארץ ישראל, ושל ענין התסדרות הכלל-ישראלית למקצועותיה השונים, — תלך הלאומיות ותתעכל בקרבינו, ותתאזר, ותתיהד, תלך ותתישב בנו לאומיותנו הטבעית המקורית, הקדושה הכללית והקדושה הפרטית תתלכדנה, הצדדים הפנימיים והחיצוניים יתמוגו כראוי, תנועת התחיה שלנו תעלה את מדרגות ההתפתחות שלה.

8 עמית ישראל ג' ע"ד (י"ט)

